

Jsoucno a (jeho) subjekt

Každé jsoucno (uvažujeme jen pravá jsoucna) má ve vykonávání svého bytí jednu důležitou složku, totiž ustavení a udržování svého vlastního subjektu (resp. sebeztožnění s takovým subjektem; nebo také: že se takovým subjektem samo stane). To má závažný důsledek: nikdy se nemůže (pravé) jsoucno stát pouhým „předmětem“, „objektem“ pro kterékoli jiné jsoucno, které je s to s ním navázat kontakt (tj. reagovat na ně), aniž by došlo k jeho deformaci, degradaci či jinou redukci. Jinak řečeno: každý kontakt pravého jsoucna s jiným pravým jsoucnem je obousměrný, tj. jsou v něm vždy angažovány oba příslušné subjekty oněch jsoucnen. To, že každé pravé jsoucno si musí vytvořit svůj vlastní subjekt resp. se samo tímto subjektem stát, znamená především to, jakožto „an sich“ je vlastně ničím (dalo by se snad říci: něčím jen virtuálním). Žádné skutečné jsoucno není a nemůže být čímsi „an sich“, čímsi „o sobě“, neboť je vždycky také tím (prostřednictvím toho, skrze to), že je vždy i pro jiná pravá jsoucna – pochopitelně je vždycky také něčím víc než právě tím, čím je pro jiná jsoucna, vůbec pro své okolí. Toto „navíc“ však nelze pojmově „uchopit“ jako „an sich“ (natož jako „für sich“) v tradičním běžném významu.

(Písek, 140213-1.)